

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobce **S. S.**, zast. JUDr. Annou Romanovou, advokátkou AK se sídlem v Hradci Králové, nám. 5. května 812, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM**, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 8. 2015, č. j. OAM-338/ZA-ZA04-ZA05-2015, **t a k t o :**

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný správní orgán rozhodl dne 14. 8. 2015 o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany tak, že s odkazem na ust. §§ 12 – 14b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, mezinárodní ochranu žalobci neudělil. Žalobce ve včasné žalobě uvedl, že správní orgán nedbal o to, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu, nebyly náležitě zohledněny veškeré namítané skutečnosti, uvedené rozhodnutí je napadáno v celém rozsahu. Žalobci byla k jeho žádosti ustanovena právní zástupkyně, která dne 7. 10. 2015 žalobu doplnila. Uvedla, že žalobce v průběhu správního řízení sdělil, že nesouhlasí s politikou vlády, je přesvědčen, že tato porušuje lidská práva a neoprávněně odvádí muže do vojenských operací, úmyslně zatajuje vyostřenou situaci a porušování lidských práv, přičemž není zřejmé, proti komu vojáci bojují. Žalobce s vedením války nesouhlasí, nechce být odveden a bojovat, řešit neshody mezi Rusy a Ukrajinci válkou, neuznává pronásledování z důvodu příslušnosti k určité národnosti, konflikt má být řešen mírovým způsobem,

nikoliv válkou a krveprolitím. Nechce se účastnit ve válce obecného ohrožování bezbranných obyvatel a s ohledem na své přesvědčení nesouhlasí s tím, aby byl odvečen za účelem fyzických útoků a účasti na bojové situaci proti jakékoliv jiné národnosti. Žalobce vyznává křesťanskou pravoslavnou církev, nikdy nebyl politicky organizován, v České republice bydlí všichni jeho příbuzní, matka a bratr, který se tu oženil, na Ukrajině nikoho nemá. Na Ukrajinu by se musel vrátit do oblasti, ohrožené protestními akcemi proti mobilizaci, je přesvědčen, že by byl nezákonně přinucen zapojit se do těchto protestních akcí a k použití síly, čímž se cítí být pronásledován a ohrožen. Pokud by nebylo špatné bezpečnostní situace, z Ukrajiny by neodjížděl. Žalobce je proti politice vlády, nechce bojovat, ani zabíjet lidi, v domě v obci Kriničky je ohrožen jeho život, což odvozuje od blízkosti města Dněpropetrovsk, kde probíhají protesty proti mobilizaci. Vojenské komisariáty chytají chlapce ve veřejné dopravě, na plážích, u továren a berou všechny bez rozmyslu, i nemocné a zmrzačené, táty od mnoha dětí, čímž porušují zákon i Ústavu. Žalobce pravidelně sleduje zprávy z Ukrajiny, kde opakovaně uvedli, že povolávací rozkazy jsou rozdávány bez přešetření zdravotních a rodinných poměrů, na autobusových zastávkách, přímo u zaměstnavatelů a vojenská správa bere úplatky. Žalobce dále uvádí, že ozbrojený konflikt se dále šíří, střelba je již i v Zakarpatské oblasti Ukrajiny, situace se zhoršuje a žalovaný tak nesprávně vycházel ze zpráv mezinárodních organizací z počátku r. 2015. O tvrzených skutečnostech vycházejí články, muži jsou nuceni narukovat, žalobce neodešel ze země původu z ekonomických důvodů, ale z obav o život a bezpečí a z obav o nuceného zapojení do otevřeného boje. Situace v místě bydliště je nestabilní a nebezpečná. V případě návratu do země původu by byl proto žalobce vystaven pronásledování, neoprávněnému odvodu do vojenských sil, při projevu nesouhlasu s politikou vlády by mu mohla být způsobena újma na zdraví i životě. Proklamace proevropsky orientované vlády na Ukrajině o vládě demokracie a práva jsou pouze formální. Pokud by soud neshledal důvody pro udělení azylu, zcela jistě je žalobce ohrožen vážnou újmou ve smyslu § 14a odst. 1 a 2, písm. c) a § 14b odst. 1, 2 písm. b) a c) zákona o azylu. Žalobce je ohrožen vážnou újmou, spočívající v ohrožení života a lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci ozbrojeného konfliktu, má důvodné obavy, že se stane obětí napadání a bití z důvodu národnostních rozporů, poukazuje na hromadné vystěhování Ukrajinců do Ruska a jiných států pro špatné a život ohrožující podmínky na Ukrajině. Z informací Úřadu Vysokého komisaře pro uprchlíky lze vysledovat nebezpečí vážné újmy pro celkovou neklidnou situaci a ozbrojený konflikt mezi obyvateli ukrajinské a ruské národnosti. Podle povolávacího rozkazu by byl žalobce nucen zapojit se do ozbrojených akcí a je tak ohrožen na životě, s tímto nesouhlasí, nechce bojovat se zbraní. K doplnění žaloby je připojen článek „V Dněpropetrovské oblasti matky rekrutů zablokovaly silnici“.

Žalovaný správní orgán reagoval na žalobu písemně dne 6. 11. 2015, uvedl, že s žalobními námitkami nesouhlasí, odkazuje na obsah správního spisu s tím, že považuje z průběhu správního řízení za objasněné, že tvrzeným důvodem žádosti žalobce o mezinárodní ochranu je bezpečnostní situace na Ukrajině a v místě jeho bydliště, též obava z nutnosti zapojení se do bojů na východě Ukrajiny a z nástupu vojenské služby. Žalovaný uvedl, že žalobce přicestoval na pozvání matky, vyřídil si české vízum, v ČR již byl v r. 2013 a 2014, na Ukrajině je to nebezpečné a bojí se o život. Žalovaný však v uváděných souvislostech odkazuje na příručky procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka dle Úmluvy o právním postavení uprchlíků (Ženeva 1951) a Protokolu týkajícího se právního postavení uprchlíků (New York

1967), vydané Úřadem Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky v Ženevě v září 1979, dle nichž osoby, které byly donuceny opustit svou vlast na základě ozbrojeného národního nebo mezinárodního konfliktu nebo se z uvedených důvodů obávají návratu, nejsou považovány za uprchlíky, pokud nelze současně prokázat existenci jejich pronásledování z důvodů, stanovených zákonem o azylu. Žalovaný považuje aktuálně bezpečnostní situaci na východě Ukrajiny za složitou, zejména v důsledku separatistických tendencí místního ruskojazyčného obyvatelstva, anexe Krymu a bojů na východě země, situaci však nelze hodnotit jako vnitřní ozbrojený konflikt. Žalobce je ukrajinské národnosti, ve vlasti žil a měl trvalé bydliště ve střední části Ukrajiny, tedy v místě, nacházejícím se pod plnou kontrolou současně proevropsky orientované vlády premiéra Jaceňuka, proklamující vládu demokracie a práva. K obavám žalobce z branné povinnosti žalovaný poukázal na skutečnost, že tato je považována za zcela legitimní občanskou povinnost základními mezinárodními dokumenty, ať již se jedná o Úmluvu o právním postavení uprchlíků, či Mezinárodní pakt o občanských a politických právech či Úmluvu o ochraně lidských práv a základních svobod. Dle nich pak vyhýbání se nástupu vojenské služby či dezerce, byť by byla trestná, není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany – „člověk jasně není uprchlíkem, pokud jeho jediným důvodem pro dezerci či vyhýbání se nástupu vojenské služby je jeho averze vůči vojenské službě nebo strach z boje“. Žalovaný pak s odkazem na aktuální informaci Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva uvádí, že v zemi dochází ke střetům jednotlivých uskupení separatistů a zástupců vládní moci pouze na východě, zejména v Doněcké a Luhanské oblasti, což je v souladu s dřívější informací MZV čj. 98524/2014 ze dne 16. 4. 2015, podle níž je situace na západě a ve středu země klidná. Informace MZV ČR z 1. 8. 2014 pak potvrzuje možnosti stěhování jako standardní, bez úředního omezení, s tím, že v praxi se lze dokonce přestěhovat a dlouhodobě žít jinde, aniž by to ukrajinské úřady zjistily. Vyhláška ze dne 21. 1. 2015 omezuje pouze cestování do a z oblastí konfliktu. Správní orgán dále připomíná, že se v rozhodnutí zabýval obšírným hodnocením bezpečnostní situace na Ukrajině, a to na podkladě informačních zdrojů velmi aktuálních, z jara 2015, situace se nezhoršuje, naopak, toto lze ověřit z dostupných mediálních informací, obecně známých a denně veřejně citovaných. K legalizaci pobytu však zákon o azylu sloužit nemůže, k takovému postupu lze využít zákon o pobytu cizinců, tak, jak to učinila matka žalobce a jeho bratr A. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

V reakci na vyjádření žalovaného zástupkyně žalobce zaslala soudu repliku ze dne 14. 12. 2015, v níž jednak poukázala na dosavadní námitky, s tím, že v daném případě nelze vycházet z příruček či mezinárodních úmluv, ale ze závazné vnitrostátní úpravy. Dle § 14 zákona o azylu lze udělit humanitární azyl, dle § 14a odst. 1 lze udělit doplňkovou ochranu, je-li v řízení zjištěno, že žadatel má důvodné obavy z návratu do země, kde mu hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy, pod písm. c) pak i vážné ohrožení života či lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí za situace ozbrojeného konfliktu. Neudělením těchto druhů ochrany žalovaný pochybil. Žalobce přikládá internetové články „Z Ukrajiny před konfliktem uprchlo už téměř 880.000 lidí“, „Lékaři bez hranic mají na východě Ukrajiny utrum, povstalci je vykázali i z Doněcké oblasti“ a „Separatisté obviňují Ukrajince: Zabijíte naše ženy“.

Při jednání soudu dne 25. 7. 2016 zástupkyně žalobce uvedla, že žalobce má v ČR bezpečné zázemí, jeho matka zde žije již 10 let, je provdána za českého občana. Je již v důchodu, žije v Praze a souhlasí s tím, aby její synové bydleli u ní, o

čemž je ochotna podat svědectví. Soud návrh na výpověď matky žalobce zamítl, s odůvodněním, že o sdělených skutečnostech vcelku nemá pochyb, považuje tak výpověď za nadbytečnou. Je potřebné vidět, že žalobce je zletilý, zákon o azylu předpokládá u institutu sloučení rodiny nezletilost potomka. Soud dále provedl důkaz přílohami žalobce, jak konstatovány shora, tytéž byly provedeny ve věci jeho bratra pod sp. zn. 29 Az 33/2015 a soud je zhodnotil jako informace, popisující sice nestandardní situace, které však v přímém vztahu k žalobci a jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany nemohou mít podstatný význam. Žalobce sám uvedl, že na Ukrajině je nebezpečný život, nefungují tam zákony, ve městech jsou různá nacionalistická hnutí, která bez respektu k zákonům útočí kdekoliv. Sám osobně sice takový útok nezažil, ale viděl, jak matky rekrutů zablokovaly silnici, v Dněpropetrovsku se konaly protestní akce proti násilným odvodům a zapojování mužů do konfliktu, lidé jsou obecně toho mínění, že je vše potřebné řešit klidným jednáním, nikoliv ozbrojenými akcemi a násilnými odvody všech. Žalobci jeho víra nedovoluje zapojit se do bojů, chybí zde svobodný projev vůle, má srdeční problémy, tachykardie, léky žádné neužívá. Je přesvědčen, že když někdo nechce bojovat, nemůže být nucen, z tohoto důvodu s bratrem odjeli ze země. V novinách se psalo o nutnosti zabezpečit sklepy a zajistit potraviny a vodu na určité období, o tom pak též vylepovali plakáty. Žalobce je přesvědčen, že jeho obavy o život a zdraví jsou důvodné.

Soud ze správního spisu konstatoval, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR dne 2. 4. 2015, uvedl, že je státním příslušníkem Ukrajiny, téže národnosti. Jeho matka a bratr žijí v ČR, otec v Rusku. Žalobce je svobodný, nar. 29. 5. 1989, do března 2015 žil na Ukrajině v Kriničkách. Je pravoslavného vyznání, nikdy nebyl politicky organizován, vojenskou službu nevykonával ze zdravotních důvodů. Má SŠ vzdělání, obor radiotechnik, pracoval jako montážník a kontrolor měřících zařízení. Jako důvod opuštění vlasti žalobce uvedl, že šlo o ohrožení života, ve vesnici lepili na domy oznámení o nutnosti připravit sklepy pro případ mimořádných událostí. Je nebezpečné chodit po ulici, mohou vás kdykoliv sebrat a odvést do armády, též mohli přicházet lidé z vojenské správy. Byly případy, že čekali v podjezdech domů a rozdávali předvolání, přišli i na pracoviště. Žalobce si vyřídil české vízum na pozvání své matky. Ve vlasti je stále více nebezpečno, bojí se o život, na Ukrajině nevidí žádnou budoucnost a nemyslí si, že se něco v nejbližší budoucnosti změní. Bude-li mu udělen status běžence, bude zde žít a pracovat v oblasit elektroniky a rád by si našel i ženu. Pro případ návratu se obává, mohlo by se mu něco stát, sleduje zprávy a v posledních z 1. 4. hovořili o předvoláních na mimořádnou službu, probíhají různé náběry, např. na studentských kolejích. Ty, kteří se nechtějí podvolit, odvádějí v poutech, žalobce je věkově kategorií pro předvolání. V jeho zemi se ale nedodržují zákony, mohl by být předvolán, ač ze zdravotních důvodů vůbec v armádě nebyl. Téhož dne byl s žalobcem proveden pohovor, v jehož rámci uvedl, že obec Krinička je asi 50 km od Dněpropetrovska, má asi 4 až 5 tisíc obyvatel. Bratr žil v pronajatém bytě ve městě, matka občas přijížděla na návštěvu. V obci bylo relativně bezpečno, ale on chodil pouze na bezpečná místa, na vzdálených to mohlo být nebezpečné. Viděl pohyb válečné techniky, do Dněpropetrovska jezdil za prací. K dotazu správního orgánu o oznámeních na domech žalobce uvedl, že ho matka strhla a ukázala mu ho, lidé to tak dělají, jsou z toho špatní. Bylo to před jeho odjezdem, někdy v březnu. V ČR již byl žalobce dříve, chtěl si zařídit pracovní povolení, ale nevyšlo to. Vrátil se na Ukrajinu, chtěl si vyřídít pracovní kartu přes ambasádu, ale nestihl dokumenty podat přes systém visa

point, pokoušel se registrovat za doby platnosti dokumentů, ale nevyšlo to, byly platné do března. Dále žalobce uvedl, že může být kdykoliv odveden, povolán do armády, od známých ví, že byli odvedeni i ti, co nebyli na vojně a posláni přímo do zóny válečných operací. Probíhaly částečné mobilizace, aby byl odveden, musela by být vyhlášena všeobecná. Ale i při částečné probíhaly zátahy a nucená mobilizace. Matka žije v ČR asi osm let, bratr A. sem přišel koncem r. 2014. Matka má upraven trvalý pobyt, bratr se oženil s občankou ČR. V rámci Ukrajiny se není kam přestěhovat, nemá žádné příbuzné. Situace je tam stabilně těžká, je hodně obětí, stále se střílí. Bojové zóny jsou vzdáleny asi 100 – 300 km. Dne 4. 8. 2015 byl žalobce seznámen s podklady, přítomnými ve správním spisu, uvedl, že ví, že má být povoláno 250.000 vojáků do armády, jeho matka byla v bydlíšti a říkala, že rozdávají rozkazy na zastávce autobusu. Dávají se úplatky pracovníkům vojenské správy, povolávací rozkazy se rozdávají na spoustě míst, v obchodech, roznášejí se na pracovní místa. Slyšel o střelbě v Zakarpatské Ukrajině, nemáte jistotu, že se nezačne střílet i v jiných regionech, je tam nebezpečná situace.

Poté zástupkyně žalobce v závěrečném návrhu připomněla, že žalobce je na základě své víry přesvědčen, že konflikty mají svá mírová řešení, nikoliv ozbrojený střet, pravoslavná víra hovoří o tom, ozbrojený boj člověka s člověkem s úmyslem způsobit újmu není na místě a člověk nesmí být vystaven nucení účastnit se ozbrojeného střetu. Jedná se o právo svobodného pohybu, toto není na Ukrajině garantováno, všude odvádějí muže násilím. Článek, který byl čten, hovoří o odporu matek proti takovému násilnému jednání. Žalobce pocituje důvodné obavy o život a zdraví, je přesvědčen, že z humanitárních důvodů splňuje podmínky ust. § 12, ale i 14a odst. 1, 2 písm. c), jsou splněny podmínky hrozby vážné újmy za situace svévolného násilí a odvádění do armády. Žalobce navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného, vrácení věci k dalšímu řízení, na náhradu nákladů řízení účtuje náklady právního zastoupení. Pověřená pracovnice žalovaného pak považuje naopak vydané rozhodnutí ve věci za zákonné a správné, žalobce nebyl dosud na vojnu povolán, a to ze zdravotních důvodů, jeho obavy jsou v současné době spekulativního charakteru. Správní orgán se bezpečnostní situací na Ukrajině zabýval ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem, v Dněpropetrovské oblasti konflikt neprobíhá, žalobce není tamní situací ohrožen více než ostatní obyvatelstvo. Jeho zdravotní stav není vážný, tedy není léčitelný pouze v ČR, rodinné vazby nejsou důvodem pro udělení humanitárního azylu, celkově správní orgán vnímá žádost žalobce o mezinárodní ochranu za účelovou, z důvodu legalizace zdejšího pobytu, k čemuž však zákon o azylu se svými výjimečnými instituty neslouží a sloužit nemůže. Zde upravené důvody poskytnutí mezinárodní ochrany jsou určeny taxativně, žalovaný proto navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Náhradu nákladů řízení neúčtuje.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s. ř. s.) a konstatoval, že namítaných pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal. Ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s. ř. s.).

Zákon o azylu upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec
a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo

b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu.

Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem

- a) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11
- e) svobodný sourozenec osoby požívající doplňkové ochrany, který je mladší 18 let.

Krajský soud po přezkoumání a projednání žaloby konstatoval, že správní orgán nepochybil, pokud po provedeném správním řízení vydal rozhodnutí, kterým žadateli mezinárodní ochranu podle zákona o azylu neudělil. Žalovaný v napadeném rozhodnutí na str. 4 a 5 vyargumentoval nenaplnění podmínek § 12 zákona o azylu, uvedl, že žalobce nesdělil žádnou skutečnost, z níž by bylo možno vyvodit, že byl v zemi původu pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, žalobce svůj případný nesouhlas s povoláváním do armády, ani své názory na tuto věc nikde neprojevoval a nebyl za nic podobného perzekuován. Podmínky cit. ustanovení pod

písm. a) tedy nesplňuje a s uvedeným závěrem žalovaného soud souhlasí. V dalším pak žalovaný žalobcem uváděné důvody opuštění vlasti nehodnotil jako důvodné obavy z pronásledování z azylově relevantních důvodů, jak uvedeny shora pod písm. b) cit. ustanovení, což odůvodnil jednak zněním tohoto ustanovení, jednak mezinárodními dokumenty, které citovány shora a které předpokládají, aby uprchlík, který opustí zem původu, naplňoval zákonem upravený azylový důvod. V této souvislosti pak žalovaný připomíná, že obavy z odvodu do armády takovým důvodem nejsou a s ohledem na znění Úmluvy o právním postavení uprchlíků, Mezinárodního paktu o občanských a politických právech i Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ani být nemohou, což vyjádřil nejen v napadeném rozhodnutí na str. 5, ale i výše ve svém písemném vyjádření k věci. Soud pak doplňuje, že žalobce sám uváděl, že vojenskou službu nekonal, neboť s ohledem na svůj zdravotní stav nebyl povolán, k jím tvrzeným obavám z případného nástupu na vojnu a tedy obavám o život a zdraví soud uvádí, že mu je z úřední činnosti známo, že z Nařízení prezidenta republiky 88/2015 z 8. 5. 2015 o odvozech občanů Ukrajiny na ZVS – bod 2. je patrné, že povolat lze toliko zdravotně způsobilé k výkonu vojenské služby. Ze Zákona Ukrajiny o mobilizaci č. 3543-12 ve znění novely z 21. 4. 2015 a jeho článku 23 plyne, že vojenské službě během mobilizace nepodléhají občané, uznání v souladu se závěrem vojenské lékařské komise dočasně nezpůsobilými pro vojenskou službu ze zdravotních důvodů. Žalobcem uváděné obavy tak nelze, dle přesvědčení soudu, hodnotit jinak, než jako spekulativní a ničím nepodložené. Povolávací rozkaz neobdržel, nelze proto argumentovat s tím, že by se taková věc mohla přihodit a jím uváděné obavy nemají reálný podklad. Obecně pak soud uvádí, že žalovaným prezentovaná argumentace vychází i z mnohých aktuálních rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v Brně, např. 2 Azs 17/2012 ze dne 7. 8. 2012, 6 Azs 113/2015 ze dne 4. 8. 2015 a mnoha dalších.

Protože žalobce je zletilý, sám uváděl, že jeho matka jezdila na Ukrajinu do Kriníčky a navštěvovala žalobce v domě, kde bydlel, matka žije v ČR, je zde vdaná, je zcela patrné, že podmínky, jak uváděny shora co do znění ust. § 13 a § 14b zákona o azylu v případě žalobce naplněny nejsou, jak žalovaný odkázal, matka i bratr žalobce na zdejším území pobývají na základě institutů zákona o pobytu cizinců. Možná tak není ani konstrukce sloučení rodiny dle § 14 zákona o azylu, neboť žalobce netrpí žádnou vážnou poruchou zdraví, sám uvedl, že nebere žádné léky, není ani přestárlým občanem, který by vyžadoval nadstandardní opatrování druhou blízkou osobou.

Z uvedených důvodů se pak tedy krajský soud zabýval námitkou naplnění podmínek ust.

§ 14a zákona o azylu. Zde žalobce namítal zejména naplnění podmínek v odst. 2 písm. c), tedy, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Toto vázal jak k samotnému pobytu na území svého bydliště, tak k povolání do armády a případnému výkonu ozbrojených střetů. Žalovaný se těmito důvody zabýval na str. 7 a 8 svého rozhodnutí ve věci a velmi podrobně zdůvodnil svůj závěr, učiněný v tom smyslu, že žalobci v případě návratu do země původu nehrozí větší problémy, než ostatním spoluobčanům Ukrajiny, soud pak dodává, že ani z žalobcem předložených materiálů nelze dedukovat, že by žalobce mohl být jakkoliv vážně ohrožen na zdraví či životě případnými projevy nespokojenosti, které tamní občané projevují vůči mobilizaci či obecnou situací, která v místech, kde k žádným ozbrojeným střetům

nedochází, panuje. V této souvislosti pak soud uvádí, že žalobní námitky v případě žalobce s ohledem na situaci na Ukrajině, zejména v oblasti Dněpropetrovska, považuje za účelově rozšiřující, ozbrojený konflikt probíhá na Ukrajině ve východní části, jeho intenzita značně kolísá, rozhodně se však z mezinárodního pohledu nejedná o totální konflikt, který by mohl znamenat ohrožení každého civilisty azylově relevantní újmou a tedy rizikem, které by bylo lze podřadit citovanému ustanovení zákona o azylu. I v uvedené argumentaci žalovaného nespátřil soud žádného pochybení, správní orgán těžil z aktuálních podkladů a nezastíral, že bezpečnostní situace na východě Ukrajiny je problematická, nicméně v žádném případě nemůže znamenat vyřčení azylového nebezpečí ve smyslu § 14a zákona o azylu pro návrat žalobce, žijícího ve střední části Ukrajiny. Obdobně se i Nejvyšší správní soud v posledním roce opakovaně k této situaci vyjadřoval v jednotlivých případech žadatelů o azyl, např. konkrétně v rozhodnutí ze dne 4. 8. 2015 pod sp. zn. 6 Azs 113/2015 a dalších. K nenaplnění dalších podmínek cit. ustanovení zákona o azylu se pak jeví argumentace žalovaného, vyjádřená v napadeném rozhodnutí ze dne 14. 8. 2015, jako dostačující a logická. Žalobce konečně sám nezastíral, že se snažil vyřídit si české pracovní povolení, toto však nestihl, nelze proto vyčítat žalovanému, že v žádosti žalobce spatřuje i účelovost, když zdejší pobyt žalobce spolu s jeho rodinou lze řešit jinými instituty, zejména na základě zákona o pobytu cizinců. Po přezkoumání věci tedy soud dospěl k závěru, že taxativní podmínky zákona o azylu na případ žalobce nedoléhají, jeho žalobu proto s odkazem na ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl jako nedůvodnou.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když ve věci úspěšný správní orgán náhradu nákladů řízení nežádal, žalobce účtoval náklady právního zastoupení, které soud řešil samostatným usnesením.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 1. srpna 2016

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně